Anne Bruun (Danmark) siger:

„Hvis et Hjem ødsler med sine Midler, lader Værdier ligge ubrugte eller endog bortøder dem til ingen Nytte, saa vil det hævne sig. Men det er det, Samfundet gør, saa længe det ringeagter den Kapital, som særlig Kvinderne sidder inde med. Man er bange for, *Kvinden* i os vil gaa tabt, naar vi skal beskæftige os med det store Samfund. Hvis Mændene vidste, hvor dybt det virkelig *kvindelige*, skal vi sige *moderlige*, bunder i vort inderste Væsen, saa vilde de ikke være saa bange. Man skulde tro, de betragtede det som noget paaklistret, der kunde regne af, de véd ikke, at det er uadskilleligt forbundet med selve vor Menneskenatur. De tænker ikke paa, at netop vor *Moderlighed*, den vil udfolde sig rigest, naar der bydes den Opgaver, som stemmer med dens Natur. Og de mange, mange Kvinder, som sidder inde med den ubrugte Moderfølelse, fordi de intet lille Hjem har selv, dem lader det ødsle Samfund gaa; man vrager de Kræfter, som de sociale Spørgsmaal havde haardt Brug for, og Kræfterne svinder ind, skrumper ind af Mangel paa Virksomhed."

Lucina Hagman (Finland) siger:

„Om vi vendte os til Traditionens Mænd og Kvinder, saa skulde i det mindste Flertallet af dem, paa Spørgsmaalet om, hvortil Kvinderne skal uddannes, svare: „Til Mager og Mødre, til Hjemmets Beskyttere." Ja vel, til Mager. Men hvad forstaar Traditionen ved Mage? Mon ikke Kvinden, saadan som hun bliver, naar hun gennem de af Manden udfærdigede Tvangsbud, som man kalder Love, berøves Selvbestemmelsesret og medborgerlige Rettigheder? Mon ikke Kvinden, saadan som hun bliver, naar hun gennem disse samme saakaldte Love bindes til en Mand som hans Hustru, fratages Retten til at gøre sin Overbevisning og sin Vilje gældende og i de fleste Lande berøves den Ret, hun som ugift havde til at forvalte og bruge sin egen Formue. — — — Men den Type af Mage maa forkastes. Vi vil ikke taale den. Den er en sand Menneskelighed uværdig. Nej, den kvindelige Uddannelse, herefter ledet af Kvinder selv, skal fremkalde en ny Mage i Frihed og Selvbestemmelsesret. Mage er det samme som Jævnbyrdighed i alt. — — — Vi vil have Kvinderne uddannede til frie, selvstændige Mødre, som ifølge frit Valg og af fri Vilje i Forstaaelse af deres Evighedspligter giver Liv, opholder og udvikler Liv. Vi vil have Mødre, som føder til Verden ikke alene Kroppe, men ogsaa Sjæle."

Hver af Mødets Dage havde foruden sine Forhandlinger ogsaa sin Festlighed: Udflugt, Sejltur, garden party o. l. Mødedagene sluttede med en Fest paa Holmenkollen, hvorved Norsk Kvindesagsforening var Vært.

Det Møde, Dansk Kvindesamfund nu forbereder sig paa at afholde, kan ikke gøre nogen Fordring paa Sammenligning med Kristianiamødet, og gør det heller ikke. Vi véd, at det Begejstringens Vingesus, som var over Kvindebevægelsen i hine Aar, hvor den svulmende af Sejrsmod brød sig Vej gennem Forhindringerne, det er for en stor Del stilnet af nu, hvor den nærmer sig det flade Land. Vi véd ogsaa, at de store monumentale Skikkelser, som den Gang med næsten profetisk Syn trak Kvindesagens Fremtidslinier op, de har nu for Størstedelen veget Pladsen for dem, som skal gøre det mindre løftende men ikke mindre nødvendige Arbejde at føre Kvindesagen frelst gennem Hverdagens praktiske Vanskeligheder.

Forhandlingsprogrammet for dette nordiske Møde er ikke saa righoldigt som Kristianiamødets, men det, som giver det sit Særpræg, er, at Forhandlingen ikke er en Forhandling om Idéer, men om Realiteter, at der her virkelig er aabnet Kvinderne Mulighed for at skaffe sig en Indflydelse paa Familieretsspørgsmaalet, at udpege overfor Familieretskommissionerne de Veje, ad hvilke Kvinderne ønsker dette for Hjem og Samfund lige vigtige Spørgsmaal løst.

Vi hilser vore Gæster, baade fra Ind- og Udland, velkomne, hilser dem med de samme Ord, hvormed i Norge „Husmoderen" hilste Kristianiamødets Deltagere velkomne i 1902:

„Kvindefylking! Ej for Gammen
er det, at Du træder sammen,
brynjeklædt med Skjold paa Armen,
Sværd i Haand og Mod i Barmen.
Men til Holmgang vil Du stævne,
Seklers Synder vil Du hævne,
Baand og Bøjler vil Du bryde,
saa de løstes Lov skal lyde
med en Røst af mange Vande,
der gaar susende om Lande. —
Alt hvad raaddent er, skal ramle,
men det nye som det gamle,
der har Livets Ret i Eje,
vil med trofast Hu Du pleje,
værne det med Hænder myge.
Om det svage og det syge,
om det spirende og spæde
vil Du ømt og varsomt frede
med Dit stærke Moderhjerte,
det, hvem selv Naturen lærte
Smertens Lov og Smertens Gaade
dybere end Manden raade."

Kvinden som grebes i Ægteskabsbrud.

Maa jeg i Anledning af Julie Bojsens Artikel i »Kvinden og Samfundet af 15. April 1914 »Kvinden som blev grebet i Ægteskabsbrud« have Lov til at gøre et Par Bemærkninger.

J. B. skriver: »Manden som ene har taget sig Ret til at skrive de Love, for hvilke ogsaa Kvinden maa bøje sig, han skal engang være med til at forandre dem, saa der staar: Det *Menneske*, som gribes i Ægteskabsbrud, skal dømmes. Loven blev skreven af Mænd, og de glemte at dømme sig selv efter samme Lov. — — —«

Det er denne Udtalelse af J. B., jeg særlig vil anholde, thi den Lov, som Jøderne dømte efter, var Moseloven, og hvis J. B. vil læse efter i Moseloven, vil hun straks finde, at der i Loven behandles Kvinde og Mand fuldstændig ens m. H. t. Ægteskabsbrud. Straffen for Ægteskabsbrud er Stening saavel for den mandlige som for den kvindelige Part.

Længere nede skriver J. B.:

»Ham — altsaa den mandlige Ægteskabsbryder — havde Mændene ikke taget med.« Nej, det er rigtig nok — hvad der er blevet af Manden, melder Historien intet om; efter Loven skulde han saavel som Kvinden jo stenes; men i det hele ser det ud til, at Jødernes Syn paa Forbrydelsen er blevet noget mildere i det Tidsrum, der er gaaet fra Lovens Givelse til Kristi Tid. Med Tak for Optagelsen

Ærbødigst *Thyra Hansen.*